

Cotlliure]; *salpedra* [1492, *DAG*]. *Salprunella* [1766, *DAG*].

¹ De tota manera es creu que hi ha comunitat d'arrel, i en definitiva, de sentit, a base del color blanquinós brut de la sal i terrenys salins, i el gris brut del salze, Pok, *IEW*, 879.34. Cf. al -ant. *salo* (> fr. *sale*) 'gris brut', 'brut', còrn. ant. *balou* 'stercora'. — ² En el B-Emp, cap a Palafrugell, on hi ha restes encara de la pron. arcaica gironesa de -INU com -*in* (*LleuresC*, 303, 279, 284), hi ha qui usa *salin* per 'salabor', que Roger (*La Pera de Plata*) grafia *salinc* (*AlcM*). — ³ Sense definició aquí (919) ni en el *Torcamany* d'Aversó (827.11), junt amb altres 9 (o 10) mots, quasi tots els quals tenen *o* oberta segura (només *sobre*, i en Aversó (*re)cobre*, són insegurs), Aversó sol donar dues llistes consecutives de mots en *o* oberta (fa constar «pleni») i tancada (id. «semi»), i aquí no en dóna més que una, sense fer constar el timbre. — ⁴ Que consta almenys com a menorquina (no *DFgra* ni *DAMen*): «Tampoc sembla un tros de sa Timba, perque no corresponia am sos fuis sa penya, i és de casta més dura: mai ha fet *salobre*», Camps Merc (*Folkl* II, 60). Almenys, però, és també substantivació de l'aigua salada, en altres llocs: «*l'un del sàlobre*» ross., nom d'una font en el terme de Montescot, 1960; d'una altra de mall em deien a la Colònia de Sant Pere que «és aigua dolça encara que amb una mica de *sàlobre*» (1969). Constatem, doncs, que en bal i ross., igual que en cat. central, té *o* oberta. — ⁵ González Palencia, *Escrituras Mozárabes Toledanas*, 361.2, tradueix «las dos fuenteillas salobres» un passatge on el mot per a 'font' va acompanyat dels dos adjectius en fem. dual *as-sağiratān* i *aš-š(a)lūbratān*. — ⁶ «Que chalun / de respirà dins sa peitrino / lou *salabrun* de la marino!», «uno tarabastado avié dejà begú lou *salabrun*», *Calendau* (III, 84.5 «l'air salin de la mer», VI 41.4 «avait déjà bu l'onde salée») — ⁷ Val a dir que només en castellà hi ha la forma sincopada *sabroso*, mentre que en català és *saborós*, segons sembla des de sempre: car d'un cas hapax de *sabrós* en Eiximenis, com hem vist a *SABER*, no tenim dades segures ni gaire fidedignes. ¿S'ha usat mai *sabrós* en català o cast. (o *savoureux* en francès) en el sentit de 'salabrós'? En el diari «La Renaixensa» del 20-IX-1893, apareix traduït del «Bulletin des Séances de la Société Nationale des S. Agricoles de France», d'un article titulat «Consideració sobre 'ls terrenos *sabrosos* i alcalins»: «--- hi ha dues classes de terrenos *sabrosos*. --- d'aygues salades --- de descomposició físic-química --- del mateix sòl». Doble err. tip. per *salabrosos*? — ⁸ M.-L. imprimí *SALÜBRIS*, però, de fet, és arbitrari. Potser es fixa en l'observació de Forcellini (sense proves) que aquest adjectiu té vocal breu en autors de la baixa època, igual que *volūcris* i *lavācrum*; però és clar: es tracta d'una mesura abusiva (segons el model de casos com *pātris*), possible en una època en què la quantitat vocàlica havia desaparegut de la llengua viva. Quiche-rat només coneix exs. de *salūbris*, i el nominatiu ⁶⁰

salūber està comprovat inequívocament per un pentàmetre d'Ovidi (*Remedia*, 704) Endemés és allò que correspon a la quantitat de *salus*, -*ūtis* — ⁹ El desacord entre la -e cast i la -o portuguesa prestaria suport a la suposició que *salobre* es vagi extraure secundàriament de *salobros; si bé és cert que el valor de la forma portuguesa és dubtós, com sigui que l'haver-s'hi conservat la -l- la torna suspecta d'haver estat importada; partint d'un cultisme medical (*insalubris*) aquesta conservació s'explicaria, però restaria l'obstacle de la -o, encara més sorprenent si és cultisme; el mossàrab f. *šalūbra*, eliminable i tot, com és, no deixa de reforçar aquesta part del testimoni portuguès; no tinc notícia concreta que *salobre* si és d'ús popular entre els valencians faci el fem. en -e com en cast., que el mot no figura ni tan sols en CROs, Sanelo, Escrig (1851) En fi, quant a la noció moderna que els aires marins són salubres, caldria verificar fins a quin punt ja era medieval. Altrament serà bo de no perdre de vista a propòsit de *salobre* la formació de *calçobre* — ¹⁰ *Rio de Salobrarre* surt en un doc. navarrès d'Olite, de 1288, Mitxelena (*FoLiVa* I, 38). Hi ha *Valsalabroso*, mun. de 560 hab., en el part. j. de Vitigudino (salm) i un *Valsalobre* de 300 hab. en el de Priego (Cuenca) Azkue porta un bisc. *salobre* «glotón» en quatre pobles del NE de Biscaia, però ha de ser manlleu del cast, sota la influència del bc *salo*, que és «glotón» en dos pobles del centre i SE del biscaí, i en tres del centre i SO. del guip, 'robust, ferm, fort', en alguns del centre de Guip i també «formal, cortés, afable»; per a l'arrel basca autòctona d'aquest *sal(h)o*, veg. la nota 7 del *DECH* Observem que el cast. *salobreño* està documentat geogràficament per la vila de *Salobreña* a la costa Granada-Màlaga, i que també el nostre *salobrenc*, que tant se li atansa, el tenim en zones de substrat mossàrab o quasi: es podria conjecturar que un i altre hagin irradiat d'una pron. arabitzant -*én* de -*INUS* (tal com *moreno*, *barreno*). En fi hi ha un mot francès provincial o una mica antiquat *salorge*, encara registrat pel Sachs-Villatte amb la definició 'munt o pila de sal', 'terròs de sal' (destinats a la venda); Bugge (*Rom* III, 157) fixant-se que Oudin (S. XVII) li dóna «magazzino di sale» com a equivalent, proposa veure-hi un compost *SALI(S) HORREUM* 'graner de sal'; potser un derivat del nostre *salobre* amb sufix -*ICU*: si això fos ferm, quasi exigiria postular *SALUBRĪCUS o partir del comparatiu neutre *SALUBRĪUS*, i per tant vindria a reforçar l'etimologia *SALUBER*; però és clar que fóra voler apuntalar una paret que trontolla amb un puntal de fusta no menys flaca. — ¹¹ «Lo que tocàvem se fonia y nostres brassos y mans *salicavan* d'humitat», EmVilanova (*Plorant i Rient*, 168.8f.); tinc nota d'haver llegit quelcom de JHubschmid sobre aquesta mot, *ZRPb* LXVI, 57-58 (§ 28) però és ben dubtós que valgui la pena *Salicall*: «-car: petita quantitat d'aigua en el sot o en el degotís d'una roca, o filtrada d'un aiguamoll, la seva aigua generalment és potable; en diversos indrets de Montser-